

[Landbrugsministeren.]

Det ærede Medlem Hr. Aage Fogh stillede et Spørgsmaal om et bedre Samarbejde mellem Ministeriet og Landbrugsorganisationerne. Jeg vil gerne benytte denne Lejlighed til at sige, at jeg — det tror jeg nok, at jeg tidligere har vist — har lagt meget stor Vægt paa et saa godt Samarbejde som muligt, fordi jeg har den Tro, at det ikke er muligt at opnaa tilstrækkeligt gode Resultater, dersom man ikke har et fornuftigt og godt Samarbejde mellem de to Parter. Jeg kan selvfølgelig ikke paa staaende Fod udtale mig om, hvorvidt der paa et eller andet Omraade er noget i Vejen nu. Jeg tror ikke, at der er noget, der er fuldkomment her i Verden, saa det skulde være mærkeligt, om dette Samarbejde var det, men hvis man mener, at det skorter paa Samarbejde paa et eller andet Omraade, og man kan give mig gode Raad eller gøre mig opmærksom paa Mangler, vil jeg være taknemmelig for det, og jeg skal da gøre et Forsøg paa at bringe Arbejdet i en bedre Gænge, hvis der er Mulighed for det.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Fortrinsret i Høsten for Aaret 1948 for Gæld, der stiftes af Ejere og Brugere af Landbrugsejendomme til Anskaffelse af Saasæd, Frø, Kunstgødning og Læggekartofler.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3093; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 279).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Jensen (Lillering): Ogsaa dette Lovforslag er en gammel Kending, selv om Loven ikke har været i Anvendelse i de senere Aar. Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Efter min Formening er der stærk Nødvendighed for denne Lov, især i Aar. Det har altid været saaledes, at der efter en ringe Høst er størst Behov for at faa fremskaffet Saasæd i Foraarstiden. Vi skulde selvfølgelig helst have hele den danske Jord tilsaaet, og den lille Høst i det sidste Aar vil afstedkomme, at adskillige ikke vil være i Stand til ved egen Hjælp at forskaaffe sig Sædekorn. Jeg vil minde om

en Maanedsoversigt, hvori Petersen-Dalum sagde, at han havde faaet et Brev fra en Landmand i Vestjylland, som skrev, at hans Roer ikke var større end Graaperer. Vi, der har lidt Kendskab til Landbruget, ved, at det er en meget lille Størrelse paa Roer, og naar det er saaledes for een Afgrøde, maa det ogsaa være galt for de øvrige. Jeg nærer da heller ingen Tvivl om, at man ude paa de noget magre Egne, især i Jylland, vil gøre Brug af denne Lov, fordi det er nødvendigt. De fleste vil staa i den Situation, naar vi naar til Foraaret, at de, der ikke helt har afskaffet deres Besætninger, vil mangle Korn, fordi det har været nødvendigt for dem at bruge det til Opfodring. Det er derfor nødvendigt, at der skabes Muligheder for, at de paagældende kan faa det Sædekorn, de har Brug for. Man har gennem denne Lov søgt at skabe Hjemmel for, at de, der fremskaffer Saasæden, ogsaa kan være sikre paa Betaling for den.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg gerne vil gøre opmærksom paa i denne Forbindelse. Det drejer sig om Prisen. Jeg vil bede Landbrugsministeren have sin Opmærksomhed henvendt paa, at der ikke kommer til at foregaa Sortbørshandel med Korn, for det kunde under de forhaandenværende Forhold godt tænkes. Om det er muligt for Ministeriet at se Folk paa Fingrene, ved jeg ikke, men der kunde vel tænkes at være en Mulighed derfor, og jeg vil i alt Fald henstille, at man har sin Opmærksomhed henvendt herpaa. I øvrigt vil jeg gerne anbefale Lovforslaget til hurtigt og velvillig Behandling.

Jørgen Gram: Det er desværre en Kendsgerning, at dette Lovforslag er en gammel Genganger paa Rigsdagen. Gang paa Gang har den nuværende Landbrugsminister i 30erne fremsat lignende Lovforslag, som er blevet vedtaget ogsaa med mit Partis Tilslutning. Men Loven er en Kriseforanstaltning, som i 30erne under Betalingsvanskelighederne var en Nødvendighed. Imidlertid er det altid, i hvert Fald fra Landboforeningernes Side, blevet hævdet, at saa snart Landbruget paa normal Maade kunde klare sig, burde denne Lov ikke benyttes mere, idet der er noget nedværdigende i, at en Landmand ikke kan betale det Saakorn, han skal bruge, uden forud at pantsætte hele sin Høst, og der kan jo ogsaa være nogen Fare ved paa Forhaand at være bundet til en enkelt Købmand.

I 1944 undlod den forrige Landbrugsminister at forny Loven ud fra den Betragtning, at nu maatte denne Nødforanstaltning